

vyzývá vládu ČR k okamžitému řešení situace na železnici

KSČM vyjadřuje účasť všem, kteří byli v posledním měsíci zraněni při nehodách na železnici a přeje jim brzké uzdravení. Rodinám zemřelých pak vyslovuje soustrast nad ztrátou blízkých. KSČM považuje neštěstí za alarmující a vyzývá vládu k urychleným opatřením, která zabrání opakování takového neštěstí. V oficiálních zprávách se sice hovoří o lidském selhání, to má ale vždy své důvody.

KSČM proto vyzývá vládu, aby tento neutěšený stav začala urychleně řešit, jak po technické stránce, tak i s ohledem na pracovní zatížení strojvedoucích. Lidský faktor nelze pominout, ale je nutné prověřit, jak velké je zatížení lidí a zda je doba odpočinku strojvedoucích mezi jednotlivými směnami adekvátní v poměru k jejich odpovědnosti za životy pasažérů. Desítky zraněných a několik mrtvých včetně strojvedoucího – to je příliš vysoká cena a daň za liberalizaci železnic. Aktuální tragédie a řada po sobě jdoucích vlakových nehod je dostatečně průkazným argumentem, proč se KSČM tak razantně staví proti liberalizaci železniční dopravy. VV ÚV KSČM

Skutečně dobré řešení? Aneb práce kvapná...

V pátek 12. 7. Poslanecká sněmovna ve zrychleném režimu projednala a schválila vládní návrh novely zákona o kompenzačním bonusu. Jejím cílem je prostřednictvím kompenzačního bonusu rozšířit zmírnění ekonomických dopadů koronavirové pandemie na osoby vykonávající práci na základě dohody o provedení práce (DPP) nebo dohody o provedení pracovní činnosti (DPC). U těchto zaměstnanců sice také došlo ke snížení či úplnému výpadku příjmů z této pracovní činnosti, ale tento výpadek jim nebyl kompenzován žádným ze série podpůrných opatření. Od státu by tak mohli získat příspěvek ve výši 350 korun denně, a to za období od letošního 12. března do 8. června. O kompenzační bonus 500 korun denně budou moci podle této

novely zpětně žádat i OSVČ a společníci malých s. r. o., kteří za koronavirové krize souběžně pracovali na takovou dobu. Dosud byli tyto lidé ze státních podpor vyloučeni. Souběžně čerpání obou příspěvků ale možný nebude. Zásadní podmínkou je, že musí jít o takovou práci, která zakládá účast na nemocenském pojištění. To budou muset lidé pracující na zmíněné dohody doložit, a to jednak kopiemi těchto pracovních dohod a rovněž i kopiemi mzdových listů. A to proto, že státní úřady o nich nevedou evidenci. Na dohody často pracují samoživitelky, rodiče malých dětí, lidé v penzi nebo studenti. A využívají se i u kratších úvazků. Návazně na utlumení, či dokonce přímo zastavení, mnohých ekonomických činností, se mnozí z těchto pracovníků dostali do vážných existenčních problémů. Ze strany vlády byl tento problém ovšem poměrně dlouho na okraji zájmu. Musím zdůraznit, že tento vládní návrh byl připravený nakvap (prakticky během jednoho týdne) a s mnoha nedostatky. To se také ukázalo při jeho projednávání v Poslanecké sněmovně, kdy byly právně vytýkány některé nelogičnosti. Jde například o to, že na bonus pro osoby samostatně výdělečně činné a pro společnosti »eseróček« opět nemají nárok ti živnostníci a podnikatelé, kteří si přivydělávají na takzvané částečné pracovní úvazky v klasickém zaměstnaneckém pracovním poměru. To v praxi znamená, že živnostník, který pracuje na DPP či DPC s příjmem například deset tisíc korun měsíčně, nyní na finanční pomoc od státu nárok mít bude, kdežto jiný živnostník, který dělá třeba úplně tu samou práci na stejném pracovišti a se stejným příjmem, ovšem v rámci zaměstnaneckého poměru, ten nikoli. Rovněž se i nadále zapomíná na ty, kteří mají pracovní poměr jako hlavní činnost, ale nízký příjem, a větší příjem ve vedlejší činnosti jako OSVČ. Postoj poslanců KSČM souhlasil s těmito kritickými výtkami, ale také reflektoval i absentiující problematiku agenturního zaměstnávání, kde se v drtivé většině také používají DPP a DPC a nikoliv klasický pracovní poměr. Základní problém Poslaneckou sněmovnou schváleného vládní návrhu novely zákona o kompenzačním bonusu je ovšem v tom, že situaci osob pracujících na DPP a DPC řeší pouze částečně. Jeho koncept je totiž od samého počátku hrubě nespravedlivý. Mám na mysli zejména to, že u DPC (pokud odměna přes 3000 korun měsíčně), se odvádí pojistné na sociální a zdravotní pojištění. A stejně je to u DPP (pokud výdělek přesahuje 10 000 korun měsíčně). O těchto DPP a DPC tedy existuje evidence. Ale co osoby pracující na DPP a DPC pod tři tisíce korun měsíčně, resp. 10 tisíc korun měsíčně? O jejich reálném počtu nemá nikdo v tomto státě představu. Ale je tomu skutečně tak? Vždyť u daně z příjmů je tomu jinak. DPC a DPP jsou od ledna 2014 zdaňovány stejně jako příjmy z pracovního poměru - zaměstnavatelem je vždy odvedena 15 % záloha na daň z příjmu bez ohledu na to, jak vysoký byl příjem. Tedy i do tří tisíc korun měsíčně u DPC a u DPP je tomu obdobně do deseti tisíc korun měsíčně. Jinými slovy - evidence (mzdové listy) i v těchto případech existuje a státní správa by ji měla umět rozklíčovat. Že to aktuálně neumí (či nedělá), by nemělo být důvodem k tomu to nedělat dál. Věc je o to závažnější, že pokud zaměstnanec na DPP či DPC nedosáhne výše uvedeného minimálního příjmu (tři tisíce korun, resp. deset tisíc korun měsíčně), a zároveň se vyskytne na jeho straně překážka v práci v podobě dočasné pracovní neschopnosti nebo karantény, nemusí zaměstnavatel takovému zaměstnanci po dobu trvání překážky v práci vyplácet 60 % průměrného výdělku. Vláda tak, podle mého, zvolila z vysloveně utilitárních důvodů koncept nevhodný a pro některé poslance KSČM nepřijatelný. Lze dokonce o této novele zákona o kompenzačním bonusu směle říci, že je to »škrábání se za levým uchem pravou rukou«. Přístup k řešení by měl být zásadně jiný. Totiž buď urychleně najít algoritmy k rozklíčování oněch DPP a DPC s nízkými mzdami, nebo navrhnout příslušné úpravy zákoníku práce. Proto jsem spolu s některými dalšími poslanci za KSČM byla k tomuto vládnímu návrhu zdrženlivá. Někteří členové našeho poslaneckého klubu jej podpořili, jiní se zdrželi. Tedy jsme aktivně nebránili jeho schválení. I když se jedná o špatné a nekomplexní řešení, je na druhou stranu pravda, že přesto je lepší než vůbec žádné. Ale vězme, že je to řešení jen pro část této početné poměrně značné skupiny zaměstnanců.

Miloslava VOSTRÁ, poslankyně (KSČM) a předsedkyně rozpočtového výboru PS.

Kandidátka do Senátu PČR.

Vždy budu bojovat proti rasismu a útlaku. Jakémukoliv!

Celá řada občanů se na mě obrátila s dotazem na mé hlasování v Evropském parlamentu o usnesení 2020/2685 – související s úmrtím G. Floyda, který zemřel v USA po zásahu policisty. Internetový prostor a sociální síť některých zaplnily »nástěnky zrádců«, kteří přý hlasovali pro rasismus naruby. Ráda bych se vůči tomu důrazně ohradila, neboť jedním z důvodů, proč jsem se rozhodla danou rezoluci podpořit, byl její článek 7, v němž jsou odsouzeny násilnosti, které můžeme vidět v souvislosti s těmito protesty v televizi. Konkrétně tento bod zní následovně: »Evropský parlament odsuzuje případy rabování, žhářství, vandalství a ničení veřejného a soukromého majetku, kterých se dopouštějí někteří agresivní demonstranti; odsuzuje extremistické a protidemokratické skupiny...« Mimochodem násilí a ničení majetku pak odsuzuje i několik dalších článků zmínované rezoluce. Ale chápu, že pro některé je jednodušší vytrhnout věci z kontextu a šířit paniku. A ještě dvě poznámky. Že v USA existuje rasový problém, je prostě fakt. Praxí, která byla ve společnosti zakořeněna po staletí, pár desítek let deklaratorní rovnoprávnosti zcela nevymýtí. Jenom blbec, který nemá o historii amerického otrokářství a následné segregace ani páru, může tvrdit, že se teď v USA děje rasismus naruby. Ta druhá poznámka: tím, že jsem rezoluci podpořila, jsem rozhodně nefekla, že na jiných životech nezáleží. Naopak. Vždy budu stát proti diskriminaci na základě pohlaví, rasy nebo politického vyznání. Ostatně i v samotném textu, z něhož si někteří vyjeli jen to, co se jim hodilo, stojí, že »odsuzuje veškeré (podotýkám veškeré – tedy žádný rasismus naruby, pozn. KK) formy rasismu, nenávistných projevů a násilí a stejně tak veškeré fyzické i verbální útoky namířené na osoby určitého rasového nebo etnického původu, náboženského vyznání nebo víry a státní příslušnosti«. Sama totiž na vlastní kůži jako členka KSČM vím, jaký může být rozdíl mezi deklaratorním právem na svobodu politického názoru a realitou. Členové KSČM by o tom mohli povídat – od problémů v zaměstnání až po verbální i fyzické útoky, takže vězte, že jestli něco nesnáším, tak je to právě rozdílný přístup k lidem. V mém případě na základě politického přesvědčení, jinde třeba na základě barvy pleti. Každý má mít stejná práva i povinnosti. A nesmí být ani znevýhodňován, ale ani zvyhodňován! Politická konkurence již dlouhou dobu proti mně bojuje s použitím polopравd i lží. Když neumí sami ČR pomoci, tak aspoň napadají ty, kteří se o to snaží. Je to smutné, ale mě to nezastaví!

Kateřina Konečná, poslankyně EP, místopředsedkyně ÚV KSČM

Covidová generace (generace »C«)

Sociologická terminologie zná generaci X, Y, Z. Obyčejný člověk se v tom těžko vyzná, ale lze říci, že se jedná o označení skupiny lidí (typický generace), která byla ovlivněna nějakým společenským nebo technologickým zlomem. Vždy se narodila a dospívala v určité fázi vývoje, který předznamenal věci příští. Mezi zlomy, které ovlivnily mnoho generací, můžeme řadit hlavně nástup konzumní společnosti, digitalizaci, fenomén televize a videí, cestování letadlem atd. Všechny tyto zlomy měly dalekosáhlý dopad na to, jak daná generace chápala a nahlížela na svět.

Teprve koronavirová krize ukázala na to, jak je náš svět zranitelný a generace X, Y a Z náchylná na změny, které přinesla. V západních zemích se ale začíná objevovat nový termín, který chápe dnešní generaci – tedy novorozence, dospívající lidi a také mladé nezaměstnané – jako covidovou, protože buď je přímo ovlivněna současnou krizí, nebo na ni její následky teprve dolehnu. Na jednu stranu se jedná o generaci, která s nelibostí nese omezení, která jsou zaváděna v rámci silných karanténních opatření, ale na druhou stranu se jedná také o generaci lidí, kteří mohou virus bezmezně šířit, protože se u nich mnohdy nevyskytují silné příznaky nemoci. Ohrožují tím ostatní a celou společnost. Je to právě hlavně mladá generace »C«, která volala po co nejrychlejší konci sociální izolace, protože jí byla upírána různá práva, která jim určuje dnešní globální konzumní společnost. Mezi tato práva můžeme řadit hlavně cestování a honbu za zážitky. Tyto věci totiž státy omezily jako první, aby byla nemoc pod kontrolou. Jak krásné bylo, když jste na obloze viděli jen sem tam nějaké letadlo a všude zavládá nádherný klid. Ekonomika i lidský život byl sice utlumen, ale jako vítěz se tvářila příroda, která dostala na několik týdnů oddech od lidské činnosti, která způsobuje nárůst exhalací a tím i změnu klimatu. Je to tedy reálně možné, že virus je hříčkou přírody, která nás takto varuje před tím, co na ni pácháme.

Pandemie způsobená koronavirem jasně ukázala, co je největším nebezpečím pro společnost a člověka. Nejsou to války, ani ne moc živelní katastrofy, ale právě pandemie. Nikde se třeba v literatuře nedočtete, že největším neštěstím pro lidstvo byla španělská chřipka, která zapříčinila smrt více lidí, než bylo obětí Velké války. Takže nebezpečí číhá tam, kde se pohybuje nejvíce lidí. Oni jsou totiž přenašeči nemoci, a pokud zde existuje globální trh a neomezený pohyb osob, tak máme problém na světě. Je s podivem, že v době nástupu pandemie nikdo nic neřekl na to (vyjma některých čelných představitelů EU, kteří byli mnohdy mimo a pod tlakem silné konzumní lobby, aby po určité době otočili o 180 stupňů), že se uzavírají hranice a vše šlo udělat ze dne na den. Ano, narázím zde na uprchlickou krizi roku 2015, kdy hranice nikdo zavírat nechtěl, protože by byl vnímán jako šířitel antihumanismu. Ve chvíli, kdy se ale mělo zamezit vstupu »cizincům« v rámci ochrany veřejného zdraví, tak vše šlo naprosto normálně. Turisté jsou přeci také formálně uprchlíci ze své domoviny, byť dobrovolní, a mnohé země je vítají s otevřenou náručí, protože jejich ekonomika je na těchto »dobrovolných« uprchlících postavena. Vždy je vítají s otevřenou náručí, ale za tuto náruč musí turista samozřejmě zaplatit. V rámci omezení pohybu osob v době uprchlické krize byly státy odsuzovány, ale ve chvíli omezení pohybu osob v době pandemie byly chváleny.

Jsou to zajímavé paradoxy, jak jeden virus mění celou společnost, její návyky i pohledy na různé zákazy a omezení. Otázkou zůstává, zda si ze současného stavu vezmeme poučení a hlavně, zda se poučí generace »C«, která zde bude žít. Každá krize nám dává šanci se posunout někam dopředu, ujasnit si, kdo jsme a kam jdeme, co chceme v životě udělat. Koronavirus je podobný globálnímu oteplování – nerovnoměrně rozděluje rizika, byť nakazí se může naprosto každý, ale nejhrožebnější jsou starší lidé, nemocní nebo chudí, kteří nemají na zdravotní péči nebo jsou jinak indisponováni. Přesně ti lidé, na které nastupující generace »C« zapomíná...

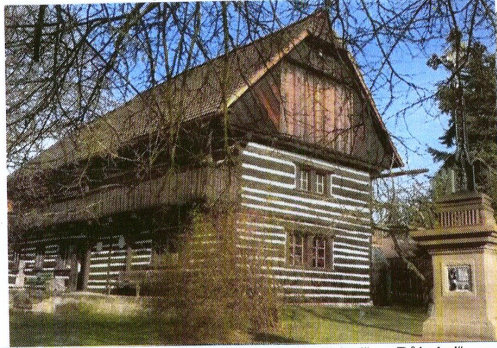
Jan KLÁN, sociolog

Sobotka a Šolcův statek

Výletní odpoledne 27. května jsme, členové kladenského **Diaklubu**, věnovali návštěvě **Sobotky**. Město má několik významných rodáků, například básník a spisovatel **Fraňa Šrámek**, spisovatelé F.V. Jeřábek a S.L. Turnovský. Nás však zajímal **Šolcův statek**, kde se roku 1838 narodil básník **Václav Šolc**.

Průvodce nám vyprávěl v celku podrobně historie Šolcova statku. Čerpal z knihy *Jana Samsiňáka „Šolcův statek v Sobotce - Historie, lidé, umění“*, kterou vydalo nakladatelství V. Němečka, Varnsdorf 2015 a je v muzeu k prodeji

Šolcův statek vystavěl roku 1811 na tehdejší předměstí Sobotky rolník Josef Šolc.

Josef Šolc ještě se svým synem tak položil základy rozlehlému hospodářství, svými polnostmi zasahujícím až k obci Spýšová. Ke statku patřilo i několik zemědělských stavení, mj. doposud zachovaná maštal (v současnosti lapidárium). Záhy přibyla i další obytná budova, sousední kamenný dům č.p. 259. Ten se později proslavil tím, že v něm K. V. Rais během prázdninových pobytů v letech 1892 – 1898 psal

knihy „Pantáta Bezoušek“, „Mezi lidmi“, „Půlpáni“ a především román „Zapadlí vlastenci“, což tu nad vchodem připomíná pamětní deska od ak. sochaře Václava Hlavatého (1925 - 2002).

Syn zakladatele hospodářství Jan zplodil se svou chotí Barborou 3 syny (Jana, Josefa a Václava) a 2 dcery (Marii a Rozálii). Nejslavnější potomek, **Václav Šolc**, básník, se v tehdejší hlavní přízemní sednici (nynější výstavní síň) svým rodičům narodil jako nejmladší ze synů a v pořadí čtvrté dítě dne 23. prosince 1838. Když Jan Šolc starší 20. května 1855 zemřel, vypořádal se jeho majetek obvyklým způsobem. Hospodářství s ústřední budovou, Šolcovým statkem, zdědil prvorozený syn Jan. Druhozený Josef získal sousední dům č.p. 259 a benjamíněk Václav obdržel peníze na dokončení studii. O dcerách se zvěstí nezmiňovala, což bylo tehdy rovněž běžné.

Brzy se ukázalo, že vnuci zakladatele po předcích nezdědili podnikatelský talent. Hospodářství v jejich rukou zkrachovalo. Nejstarší ze sourozenců Jan Šolc neunesl svůj životní nezdar a spáchal sebevraždu oběšením na půdě statku. Ani prostřední Josef neudržel zděděný dům. Musel jej prodat, aby vyběděl z dluhů. Václav Šolc však využil finančních prostředků ke studiu na jičínském gymnáziu a později i na filozofické fakultě v Praze, kam se nechal zapsat roku 1860 na obor historie.

Zde se dostal do bohémského prostředí, které jej inspirovalo k literární tvorbě, ale na druhou stranu mu tento nevázaný způsob života – ponocování, víno, ženy zpěv a nikotin podlomil zdraví, již od dětství oslabené plícními neduhy. Kvůli zdraví musel často studia přerušit. Ale již mu vyšly první básně v časopise Lumír, později i v *Obrazech života*, Světozoru a Květech. Roku 1868 vydal, s finanční podporou hraběnky E. Kounicové, svoji jedinou básnickou sbírku **Prvosenky**. Radosti z díla si však příliš neužil. V párném létě 1871 se během rychlého pochodu ze Sobotky do Jičína a zpět, celý utřícený stavil v hospodě ve Voharči. Rychle vypil dvě piva a udělalo se mu zle, takže ho museli dopravit domů k matce. Dostal silný zápal plic, kterému podlehl a zemřel v matčině náručí ve věku 32 let.

Krátce po jeho smrti se jeho dílo dostalo všeobecného uznání, mj. i díky oslavnému článku Jana Nerudy v *Národních listech*. Roku 1888 se sobotečtí studenti složili na pomník a na náhrobní kámen s nápisem: „**Václav Šolc, český básník**“.

Na sklonku 19. století Šolcovi definitivně opustili své hospodářství. Jejich polnosti se rozdělily na stavební parcely rozrůstajícího se města. Dům ztratil svůj původní, zemědělský účel. Na dlouhou dobu se z něj stalo skladiště, sloužící nedaleké výrobní kartáčů. Možná právě okolnost, že nebyl obýván, objektu zachránila jeho původní vzhled. Zejména v době 1. republiky totiž obyvatelé roubenek shledávali své obydlí zastaralými, neposkytujícími přiměřené pohodlí a houfně se je snažili vylepšovat četnými přestavbami a přístavbami.

Rodina Samsiňáků dům získala ve 30. letech minulého století. Sobotečtý obchodník Jan Havlík (1867 – 1951) tehdy onemocněl srdeční chorobou a začal si hledat pozemek, kde by na doporučení lékaře, zahrádníčil na čerstvém vzduchu. V té době

CESTUJME !! CHORVATSKO

Povídání musím spojit s bývalou Jugoslavií. Také mi chybí země na „J“. Budu muset hodně vybírat, na jeden článek je zde příliš mnoho krásných míst. V roce 1968 jsem využil chvilkového politického oteplení a prožil tam s rodinou tři krásné týdny. Jako čerstvý majitel trabanta jsem „za pochodu“ přišel na to, že na dálnici musím odbočit doprava, i když chci doleva. Přes Balaton, **VARAŽDIN** - tehdy bylo na silnici ještě hodně potahů a cyklistů. **ZAGREB**, to bylo jiné kafe. Projel jsem, ani nevím jak – tříproudá komunikace, předjížděl mě zleva i zprava. Teprve při řadě dalších návštěv jsem mohl město vnímat jako hlavní město země. Horní město se sídlem vlády, kostelem sv. Marka a arcibiskupským palácem

spojuje Dolní město lanovka. (Letos v březnu postihlo Zagreb silné zemětřesení.)

Kdo vynechal **Plitvická jezera**, udělal chybu, neoddolal sám Vinetou. Projeli jsme tehdy celý Istrijský poloostrov.

Města na pobřeží mají dlouhou historii. Římské tábory, piráti, Byzanc, Benátky, Napoleon, Rakousko – ti všichni se zde vystřídali.

BLAHOPŘEJEME

40. ZO KSCM Kladno - Švermov srdečně blahopřeje soudružce **Anně HLINKOVÉ**, která dne 27. července oslavila již 90. jubilejní narozeniny. Do dalších let přejeme hodně zdraví, štěstí, osobní a rodinnou pohodu a spokojenost.

K blahopřání se připojuje i OV KSCM Kladno a děkuje za práci pro stranu

byl na prodej právě Šolcův statek, obklopený už jen malou zahradou, a ten svému tchánovi zakoupil děd nynějšího majitele, rovněž obchodník, Karel Samsiňák (1892 – 1971). Jan Havlík si práci na pozemku utužil podlomené zdraví, ale zároveň zde vybudoval zahradu plnou okrasných květin, především růží. Objekt v jeho vlastnictví navíc ožil řadou dalších činností. Havlíkův vnuk Josef Samsiňák (1924 – 1989) si v patře zřídil fotografický ateliér. Dnešní výstavní síň se stala skautskou klubovnou. T

V roce 1950 na statek město, proti vůli rodiny Samsiňáků, v souladu s tehdy platnými zákony, nastěhovalo několik nájemníků. Jan Havlík tím byl natolik ořesen, že na něj znovu zaútočila srdeční choroba, na niž r. 1951 zemřel. Skončila také péče o celý areál, který neuvěřitelně rychle zchátral. Malebná zahrádka zarostla plevelem.

Roku 1958 Karel Samsiňák převel Šolcův statek, který od r. 1950 beztak nemohl využívat, na město. Krátce poté, dne 3. května 1958, bylo **stavení zapsáno na seznam nemovitých kulturních památek** a vzápětí se přikročilo k jeho celkové rekonstrukci z rozpočtu Státní památkové správy.

V lednu roku 1971 zemřel Karel Samsiňák. Zůstal po něm třípokojevý byt na hlavní třídě. Dědicem jeho pozůstalosti se stal syn, **RNDr. Karel Samsiňák, CSc.** (1923 – 2008). Ten se rozhodl pěkný byt po otci vyměnit za jedinou obyvatelnou garsoniéru na Šolcově statku. Tím v podstatě získal celý neobydlený dům. Ačkoli v něm byl pouhým nájemníkem, o bývalý rodinný majetek se začal starat. Podařilo se mu rychle opravit vše, co stavba po 8 letech minimální údržby (1963 – 1971) nezbytně vyžadovala. Obnovil dokonce i tehdejší doškovou střechu. Poté začal realizovat svou, na svou dobu odvážnou, myšlenku: zřídít v přízemní sednici soukromou galerii výtvarného umění. Dne 1.7.1974, v průběhu 18. ročníku každoročního festivalu Šrámkova Sobotka, galerie zahájila provoz výstavou grafiky J. N. Tichanoviče. Po ní následovaly další a další expozice, bylo jich až 10 ročně. S výjimkou zimních přestávek pokračují výstavy na statku nepřetržitě až do současnosti. Karel Samsiňák je organizoval do své smrti r. 2008. Pak se tohoto úkolu ujal jeho následovník.

Roku 1990 byl Samsiňákův statek v restituci navrácen. Ve stejné době se na něm však začaly podepisovat důsledky nedbale provedených oprav z předchozích let. Nekvalitní řezaný šindel, položený v roce 1980, rychle ztrouchnivěl. Voda se do domu dostávala i ze základů, jež byly špatně izolované, a proto odsud vzlínala vlhkost do dřevěných stěn, které posléze zachvátila dřevomorka. Tlející základové trámy narušily statku stavení. Nároky na údržbu získaného domu pomalu přesahovaly fyzické síly i finanční možnosti Karla Samsiňáka, jenž byl již v důchodu. Statek proto opět zchátral. K nápravě došlo až roku 2005. Souvisí to se vznikem občanského sdružení *Přátelé Šolcova statku*, ale hlavně za současného hospodáře, Jana Samsiňákovy, kterému už dům oficiálně náležel. Ten byl náhle vystaven silnému tlaku památkářů, kteří dům při příležitosti změny majitelů důkladně prohlédli a jeho stav označili za havarijní. Pokud by nový vlastník urychleně nezahájil záchranné práce, podle zákona by památkové správě nezbylo než podat na něj žalobu za devastaci nemovité kulturní památky. Tak musel započít s opravami.

poněvadž se tato historicky poslední oprava nesusťředila jen na ústřední budovu, ale na celý areál statku, vzešly z ní hned dva výstavní prostory. K dosavadní síňi v roubence (dnešní Galerie Karla Samsiňáka) totiž roku 2009 přibýlo ještě lapidárium, vzniklé adaptací přilehlé maštale. Ve stejném roce kompletně zrekonstruovaný Šolcův statek v plném rozsahu obnovil zavedené výstavní aktivity. Od r. 2010 sochy přibývají i na zahradu statku, čímž vznikl 3. výstavní prostor - galerie pod širým nebem.

Byla to zajímavá návštěva objektu, zjm. když současný vlasník žije ve Družci, obci nedaleko Kladna.

Po nezbytném vyfocení jsme šli si prohlédnout malebné náměstí Sobotky a jeho okolí a v kavárničce si dát odpolední káfičko. Výlet se nám vydařil. Jiří Kůstka

SAVUDRIJA je malé a klidné lázeňské místo u Terstského zálivu, dnes těsně za hranicemi dnešního Slovinska. Dohlíží na ni Velika Stanca, zřícenina strážního hradu. Nádherné klidné moře, stejně jako všude jinde.

UMAG má krásné historické centrum. Se zbytky hradeb. Malebný **POREČ** vybíhá na úzké kose do moře. Vévodí byzantská Eufrazimova bazilika, benátský dům z r. 1473. **PULA** je významný přístav, nesmíme vynechat Museo archeologico a hlavně druhý největší římský amfiteátr pro víc než 20.000 diváků. Porta Gemina a porta Aurea - další památky na Řím. Na jižním konci poloostrova se rozkládá letovisko - gigant **MEDULIN**, schovaný v borovém háji, což je velmi příjemné. Musíme zakotvit, řádně se vykoupat a připravit na zpáteční cestu po východním okraji Istrije.

Říštěte to projedeme. P.Hruban

ZPRAVODAJ OV KSCM Kladno: Adresa redakce: ul. Milady Horákové 497, Kladno 2, tel. 312 687 909, 312 687 656, 734 430 256, E-mail: kscm.kl@tiscali.cz, WEB: <http://kladno.kscm.cz>, MÍČ 47 437

Nevyžádané příspěvky se nevracejí